

LOVESTORY Z DOBY
POČÍTAČOVÉHO PRAVĚKU

NEDOBYTNÁ PEVNOST

RMÁN

JASON
REKULAK

Nedobytná pevnost

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Jason Rekulak
Nedobytná pevnost – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

x·y·z

**TATO KNIHA JE PRO
MOJI MÁMU A MÉHO TÁTU**

1

```
10 REM *** WELCOME SCREEN ***
20 POKE 53281,0:POKE 53280,3
30 PRINT "{CLR}{WHT}{12 CSR DWN}"
40 PRINT "{7 SPACES}THE IMPOSSIBLE FORTRESS"
50 PRINT "{7 SPACES}A GAME BY WILL MARVIN"
60 PRINT "{9 SPACES}AND MARY ZELINSKY"
70 PRINT "{2 CSR DWN}"
80 PRINT "{7 SPACES}(C)1987 RADICAL PLANET"
90 GOSUB 4000
95 GOSUB 4500
10
```

MOJE MÁMA BYLA PŘESVĚDČENÁ, že umřu mladý. Na jaře roku 1987, jen několik týdnů po mých čtrnáctých narozeninách, začala dělat noční ve Food Worldu, protože za pozdní směnu platili dolar na hodinu navíc. Spal jsem sám v prázdném domě, zatímco moje máma markovala potraviny a trápila se všemi těmi hroznými věcmi, které by se mohly stát: Co když se zadusím kuřecím nugetem? Co když uklouznu ve sprše? Co když zapomenu vypnout sporák a dům vybuchne a promění se v ohnivě peklo? Každý večer v deset hodin mi volávala, aby se ujistila, že jsem si udělal domácí úkoly a zamknul vchodové dveře, a někdy po mně chtěla, abych otestoval detektory kouře, jen tak pro jistotu.

Cítil jsem se jako nejšťastnější deváťák. Moji přátelé Alf a Clark přicházeli každý večer, chtíví oslavit mou čerstvě nabytou svobodu. Celé hodiny jsme sledovali televizi, po galonech mixovali mléčné

koktejly, cpali se plněným pečivem a pizza bagely, dokud nám nebylo blbě. Hráli jsme maratony her Risk a Monopoly, které se vlekly celé dny a vždycky skončily tak, že jeden vzteklý poražený shodil herní desku ze stolu. Hádali jsme se o hudbě a filmech; vedli jsme vášnivé debaty nad tím, kdo by zvítězil ve rvačce: Rocky Balboa, nebo Freddy Krueger? Bruce Springsteen, nebo Billy Joel? Magnum, nebo T. J. Hooker, nebo MacGyver? Každý večer se zdál být jako pyžamová party, a já si vzpomínám, že jsem si myslel, že tyhle dobré časy nikdy neskončí.

Ale pak Playboy zveřejnil fotografie hostesky z *Kola štěstí* Vanny White, já se střemhlav zamiloval a všechno se začalo měnit.

Alf ten časopis objevil jako první a pak sprintoval celou cestu od Zelinského novinového stánku, aby nám o tom řekl. Seděl jsem s Clarkem na pohovce ve svém obývacím, sledovali jsme MTV Top 20 Video Countdown, když tu Alf prolétl vchodovými dveřmi.

„Na obálce je její zadek,“ lapal po dechu.

„Čí zadek?“ otázal se Clark. „Jaká obálka?“

Alf se bez dechu zhroutil na pohovku a rukama si svíral boky. „Vanna White, *Playboy*. Jen jsem viděl jeden výtisk, ale její zadek je na obálce!“

To byla mimořádná zpráva. *Kolo štěstí* bylo jedním z nejpobulárnějších televizních pořadů a moderátorka Vanna White byla chloubou našeho národa, provinční dívka z Myrtle Beach, která vystřelila ke štěstí a slávě otáčením písmen v hádankách se slovy. Zprávy o fotkách z *Playboye* se již dostaly na titulky bulvárních plátků v supermarketech: ŠOKOVANÁ A PONÍŽENÁ VANNA prohlásila, že EXPLICITNÍ SNÍMKY byly pořizeny před lety, a zcela rozhodně ne pro stránky *Playboye*. Podala žalobu na 5,2 milionu dolarů, aby byla zastavena jejich publikace, a nyní – po měsících fám a spekulací – byl časopis konečně na novinových stáncích.

„Je to ta nejfantastičtější věc, jakou jsem kdy viděl,“ pokračoval Alf. Vylezl na židli a napodobil Vanninu pózu na obálce. „Sedí na parapetu, takhle? A naklání se ven. Jako by kontrolovala počasí? Jenže na sobě nemá kalhotky!“

„To není možné,“ řekl Clark.

Všichni tři jsme žili ve stejném bloku a v průběhu let jsme zjistili, že Alf má sklony k přehánění. Jako tehdy, když tvrdil, že Johna Lennona zavraždili kulometem. Na střeše Empire State Building.

„Přísahám na život svojí matky,“ řekl Alf a pozvedl svou ruku k Bohu. „Pokud lžu, může ji přejet kamion.“

Clark mu škrbnutím paži položil. „Takové věci bys neměl říkat,“ řekl. „Tvoje máma má štěstí, že je ještě naživu.“

„Fajn, tvoje matka je jako McDonald's,“ odsekl Alf. „Uspokojuje miliardy a miliardy zákazníků.“

„Moje matka?“ otázal se Clark. „Proč do toho taháš moji matku?“

Alf mu skočil do řeči. „Tvoje matka je jako hokejový gólman. Mění si chrániče po třech periodách.“ Měl encyklopedické znalosti vtipů na téma „Tvoje matka“, a ty vypouštěl při sebemenší provokaci. „Tvoje matka je jako japonská steaková restaurace –“

Clark mrštil polštářem přes celý obývací a zasáhl Alfa přímo do hlavy. Rozzuřený Alf jej hodil zpět dvakrát tvrději, minul Clarka a překotil mou sklenici s Pepsi. Perlivá pěna a soda vyšplíchly na celý koberec.

„Kurva!“ vykřikl Alf a usilovně se snažil ten nepořádek uklidit. „Omlouvám se, Billy.“

„To je v pohodě,“ řekl jsem. „Prostě si urvi pár papírových ubrousků.“

Nemělo smysl dělat z toho vědu. Nebylo tomu tak, že bych se chystal nahradit Alfa a Clarka partou nových a ohleduplnějších kamarádů. Před devíti měsíci jsme všichni tři dorazili na střední školu a sledovali, jak se naši spolužáci vrhají na sport nebo do klubů nebo

kroužků. Přesto jsme tak nějak kroužili okolo nich a vlastně nikam nezapadali.

Byl jsem nejvyšší kluk v deváté třídě, ale nebyl jsem vysoký v tom dobrém smyslu; potácel jsem se školou jako mládě žirafy, s vyhublýma nohama a vytáhlými pažemi, čekajícími, až je vyplní zbytek mého těla. Alf byl menší, podsaditější, upocenější a prokletý stejným jménem jako nejoblíbenější mimozemšťan v televizi – metr vysoká loutka s vlastním sitkomem na NBC. Jejich vzájemná podobnost byla prapodivná. Oba Alfové byli stavěni jako trollové, s velkými nosy, očima jako korálky a nepořádnými hnědými vlasy. Dokonce i naši učitelé žertovali, že jsou to dvojčata.

Přesto, navzdory všem našim očividným chybám, jsme Alf a já věděli, že jsme na tom lépe než Clark. Ten se každé ráno vykulil z postele a vypadal jako idol ženských srdcí z časopisu *TigerBeat*. Byl vysoký a svalnatý, s vlnitými blond vlasy, hlubokýma modrýma očima a dokonalou kůží. Dívky v obchoďáku sledovaly Clarka, jak přichází, a zíraly s otevřenou pusou, jako by byl River Phoenix nebo Kiefer Sutherland – dokud se nedostaly dost blízko na to, aby upozorovaly Pařát, a pak rychle odvrátily zrak. Zrůdná vrozená vada spojila prsty Clarkovy levé ruky do růžových, jakoby krabích kleští. Ruka byla v podstatě nepoužitelná – mohl ji přimět, aby se otevírala a zavírala, nebyla ale dost silná na to, aby s ní zvedl cokoli většího a těžšího než časopis. Clark přísahal, že hned jak mu bude osmnáct, najde si doktora, aby mu ji odřezal, i kdyby to stálo milion babek. Do té doby procházel životem s hlavou skloněnou a Pařátem zastrčeným v kapse a vyhýbal se pozornosti. Věděli jsme, že Clark je odsouzen k životu v celibátu – že nikdy nebude mít skutečnou dívku z masa a kostí –, a tak potřeboval *Playboy* s Vannou White víc než kdokoli jiný.

„Je na prostřední dvojstraně?“ zeptal se.

„Nevím,“ řekl Alf. „Zelinsky to má na regálu za pokladnou. Vedle cigaret. Nemohl jsem se k tomu ani přiblížit.“

„Tys to nekoupil?“ zeptal jsem se já.

Alf si odfrkl. „Jistě, prostě jsem přišel k Zelinskému a požádal ho o *Playboy*. A balení plechovek piva. A taky trubičku na crack, protože proč ne? Zbláznil ses?“

Všichni jsme věděli, že koupě *Playboye* nepřichází v úvahu. Už dost těžké bylo koupit si rockovou hudbu, s tím, jak Jerry Farwell varoval před satanistickými vlivy a Tipper Gore upozorňoval rodiče na explicitní texty. Žádný prodáváč v Americe neprodá *Playboy* čtrnáctiletému klukovi.

„Howard Stern tvrdí, že ty fotky jsou fantastické,“ vysvětlil Clark. „Říkal, že je vidět obě kozy hodně zblízka. Bradavky, mlékovody, všechno.“

„Mlékovody?“ zeptal jsem se.

„*Mléko Vody*, s V,“ opravil se Clark.

„Ty červené kruhy okolo bradavek,“ vysvětlil Alf.

Clark zakroutil hlavou. „To jsou prsní dvorce, hňupe. Mlékovod je ta dutá část bradavky. Odkud stříká mléko.“

„Bradavky nejsou duté,“ řekl Alf.

„Ale jistěže jsou,“ řekl Clark. „Proto jsou citlivé.“

Alf si vytáhl tričko a odhalil svou ochablou hrud' a břicho. „A co moje? Jsou *moje* bradavky duté?“

Clark si zastínil oči. „Dej to pryč. Prosím tě.“

„Já nemám duté bradavky,“ trval na svém Alf.

Oba se pokaždé přetahovali, aby dokázali, kdo z nich toho ví víc o dívkách. Alf si vymáhal autoritu, protože měl tři starší sestry. Clark měl všechny své informace z *ABZ lásky*, podivné dánské sexuální příručky, kterou našel zahrabanou v otcově šuplíku se spodním prádlem. Já jsem nechtěl soupeřit ani s jedním z nich. Všechno, co jsem věděl, bylo to, že nevím nic.

Nakonec se hodiny přetočily na půl osmou a začínalo *Kolo štěstí*. Alf a Clark se stále přeli o mlékovody, a tak jsem zvýšil hlasitost televize až na maximum. Protože jsme měli celý dům pro sebe, mohli jsme být hlasití a hluční, jak jsme jen chtěli.

„Prohlédněte si tohle studio, plné atraktivních cen. Báječné a vzrušující zboží!“ Každá epizoda začínala stejně; tím, že moderátor Charlie O'Donnell předvedl největší poklady toho večera. „Cesta kolem světa, nádherné švýcarské hodinky a zcela nová vířivka jacuzzi! Přes osmdesát pět tisíc dolarů v cenách čeká jen na to, aby je někdo vyhrál v *Kole štěstí*!“

Kamera švenkla na výstavní místnost plnou zavazadel a hausbótů a kuchyňských robotů. Zboží předváděla ta nejlepší cena ze všech, samotná Vanna White, s výškou 168 cm, vážící 52 kg a přikrytá pláštěm z kožešiny činčily za 12 000 dolarů. Alf a Clark přestali s hašteřením a všichni jsme se nahnuli blíž k obrazovce. Vanna byla bezpochyby ta nejkrásnější dívka v Americe. Jistě, mohli byste namítnout, že Michelle Pfeifferová má hezčí oči a Kathleen Turnerová lepší nohy a Heather Locklearová nejlepší tělo celkově. Ale my jsme uctívali u oltáře Dívky Odvedle. Vanna White měla čistotu a nevinnost, což ji vyzdvihovalo nad ostatní.

Clark se posunul blíže ke mně a poklepal mi na koleno Parátem. „Zítra jdu k Zelinskému,“ řekl. „Chci tu obálku vidět na vlastní oči.“

Řekl jsem „půjdu s tebou“, ale ani na chvíli jsem nespustil oči z obrazovky.

```
200 REM *** ESTABLISHING DIFFICULTY ***
210 PRINT "{CLR}{15 CSR DWN}"
220 PRINT "SELECT SKILL LEVEL"
230 PRINT "EASY-1 NORMAL-2 EXTREME-3"
240 INPUT "YOUR CHOICE? ";SL
250 IF SL<1 OR >3 THEN GOTO 200
260 IF SL=1 THEN PK=10
270 IF SL=2 THEN PK=15
280 IF SL=3 THEN PK=20
290 RETURN
10
```

ŽILI JSME VE WETBRIDGE, pět mil západně od Staten Islandu, v geografické oblasti známé sólovým bavičům jako Podpaží New Jersey. Měli jsme továrny a ropné rafinerie, špinavé řeky a dopravní zácpy, na sobě nahuštěné rodinné domy a spoustu katolických kostelů. Pokud jste něco chtěli koupit, museli jste jít do „centra“, části složené ze dvou bloků rodinných obchůdků, sousedící s vlakovou stanicí. Centrum mělo cyklistický obchod, zverimex, cestovní kancelář a půl tuctu obchodů s oblečením. Všechny tyhle podniky vzkvétaly v padesátých a šedesátých letech, ale roku 1987 pomalu a tvrdošíjně ukončovaly svou činnost, vyždímané konkurencí všech těch nových nákupních center. Skoro každý den jsem měl možnost hnát se na svém kole po chodnících, protože tam nebyli žádní zákazníci, kteří by mi zatarasili cestu.

Zelinského obchod s psacími stroji a kancelářským zbožím byl jediným obchodem ve městě, kde se prodával *Playboy*. Byl umístěn na-proti vlakové stanici na Obchodní ulici, v patrové cihlové budově se starožitnými psacími stroji za okny. Přístřešek nad vchodem inzeroval „Manuální * Elektrické * Pásky * Opravy“, ale většina Zelinského zisku pocházela ze stojanu s novinami těsně za vchodovými dveřmi. Prodával cigarety a noviny a horkou kávu dojíždějícím, spěchajícím na své ranní vlaky.

Nechali jsme kola na hromadě na chodníku a Clark šel dovnitř, aby potvrdil Alfův příběh. Objevil se o pár chvil později, se zrudlou tváří a napůl omráčeným pohledem.

„Viděls to?“ zeptal jsem se. „Jsi v pořádku?“

Clark přikývl. „Je to na stojanu za pokladnou. Přesně jak říkal.“

„A na obálce je její zadek,“ dodal Alf.

„A na obálce je její zadek,“ přiznal Clark.

Zmáčkli jsme se na lavičce, abychom probrali strategii. Bylo půl čtvrté odpoledne a být venku bylo příjemné; byl to dosud nejteplejší den roku, a léto bylo za rohem.

„Už jsem to celé vykoumal,“ řekl Alf. Mrkl okolo, aby se ujistil, že vzduch je čistý. „Najmeme někoho, aby to koupil.“

„Najmeme někoho?“ otázal jsem se.

„Časopis stojí čtyři dolary a my potřebujeme tři výtisky. Takže to je celkem dvanáct babek. Ale my někomu zaplatíme dvacet babek, aby je koupil. My získáme *Playboye*, oni si nechají osm dolarů zisku. Za pouhou koupi časopisů!“

Alf mluvil, jako by zosnoval brilantní plán na krádež zlata z Fort Knox. Ale když jsme se s Clarkem rozhlédli po Hlavní ulici, viděli jsme jen mámy tlačící kočárky a nějaké staré lidi čekající na autobus.

„Nikdo z těch lidí nám nepomůže,“ řekl jsem.

„Nikdo z *těchto* lidí,“ opravil mě Alf, přičemž kladl důraz na patřičné místo. „Jen potřebujeme být trpěliví, než se naskytne ta správná osoba. Operace Vanna je o trpělivosti.“

Alf byl mozkiem veškerých našich nejlepších kousků, jako třeba operace Velký hlt (v jejímž rámci jsme kradli hudební kazety s využitím skoro dvoulitrových kelímků na limonádu ze 7-Eleven), a operace Královská hromada (v jejímž rámci jsme zničili školní záchodky s využitím petard M-80).

Vzrušovalo ho porušování pravidel a napadání autorit, takže když si dal do hlavy nějaký cíl, usiloval o jeho dosažení celé týdny se zarpulitým odhodláním. Bylo jen otázkou času, varovala má matka, než Alfa zavrou, nebo bude mrtvý.

Seděli jsme namačkáni na lavičce, sledovali auta, ubírající se Obchodní ulici, a pečlivě zkoumali každého chodce. Všichni jsme se shodli na tom, že potřebujeme muže – to byl ale problém, protože ve Wetbridge v půl čtvrté odpoledne žádní muži na ulici nebyli. Všichni byli zaneprázdněni prací. Kdykoliv se naskytl nějaký muž, vymysleli jsme si důvod na jeho vyloučení:

„Vypadá příliš mladě.“

„Vypadá příliš staře.“

„Vypadá jako lakomec.“

„Vypadá jako farář v utajení.“

Tohle byl znovu Alf – jeho rodina byla katolická a on nás vždycky varoval před faráři v utajení, svatými muži, kteří si oblékali civilní oblečení a střežili Wetbridge, vyhledávající potíživosty. Spolu s Clarkem jsme mu řekli, že to je hovadina; o „farářích v utajení“ se nezmiňoval žádný slovník ani encyklopedie, ani žádná kniha v knihovně. Alf trval na tom, že toto utajování je záměrné; tvrdil, že faráři v utajení žijí ve stínu, zcela anonymně, na přísný příkaz Vatikánu.

Seděli jsme na lavičce hodně přes hodinu a Clark začínal být netrpělivý. „Tohle je beznadějný,“ řekl. „Pojďme do Video City. Můžeme si půjčit *Kramerová versus Kramer*.“

„Už zas?“ řekl Alf.

„Pořád lepší než prosedět tu celý večer,“ řekl Clark.

Ve Video City kontrolovali občanky a odmítali půjčovat mládeži nepřístupné filmy komukoliv pod sedmnáct let. Ale Clark probádal jejich inventář a objevil hodně filmů mládeži přístupných, obsahujících šokující množství nahoty: *Barry Lyndon*, *Barbarella*, *Msta příchozího z močálu*. Nejlepší z nich byl *Kramerová versus Kramer*, držitel Oscara z roku 1979 za nejlepší snímek, s Dustinem Hoffmanem a Meryl Streepovou v hlavních rolích. Příběh – něco o dvou dospělých, kteří se rozvádějí – byl šíleně nudný; vždycky jsme ho rychle přetočili na čtyřicátou čtvrtou minutu, kdy rajcovní Hoffmannova známost na jednu noc vstane z postele, aby odešla do koupelny. Následuje padesát tři vteřin nahoty včetně genitálií, filmované z různých úhlů. Ten film jsme si půjčili už dvanáctkrát, ale nikdy z něj nesledovali víc než minutu.

„*Kramerové versus Kramera* už mám dost,“ řekl Alf.

„Já už mám dost sezení na téhle lavičce,“ řekl Clark. „Nikdo z těch lidí nám nepomůže. Operace Vanna nefunguje.“

„Už narůstá provoz,“ poznamenal jsem. „Dejme tomu trochu víc času.“

Pozdě odpoledne začaly vlaky přijíždět každých patnáct minut a vykládaly desítky mužských pasažérů v průměrném věku, z nichž většina s sebou nesla svrchníky a kufříky. Cestou z vlakové stanice míjeli Zelinského obchod a pár uhnulo dovnitř, pro cigarety nebo stírací losy. My je ale sledovali, jak pochodují kolem, aniž bychom řekli jediné slovo. Nemohli jsme se přimět k tomu, abychom některého z nich požádali o pomoc. Vypadali až příliš ctihodně.

„Možná bychom to měli ukončit,“ navrhl jsem.

„Díky,“ řekl Clark.

Ale Alf již ukazoval na druhou stranu ulice k vlakové stanici.
„Tam,“ řekl. „*Támhle ten chlápek.*“

Ze zástupu obleků a kravat se vynořil mladý muž oblečený v riflových šortkách, červené flanelové košili a brýlích Ray-Ban. Měl jsem pocit, že už jsem ho někdy viděl, možná jak se poflakoval parkovištěm wetbridgeského obchodu s alkoholem. Měl vlasy jako Billy Idol: odbarvené na bílo a špičaté; trčely mu přímo vzhůru.

„Vypadá... podezřele,“ řekl jsem.

„Podezřele je dobře,“ řekl Clark. „Podezřele, to my *chceme.*“

„Promiňte, pane!“ zvolal Alf.

Tomu týpkovi to neušlo. Stočil směr k nám, jako by na něj čtrnáctiletí kluci mávali pořád. Zrcadlové brýle znemožňovaly přecíst jeho výraz, ale alespoň se usmíval.

„Co je, chlapi?“

Alf natáhl ruku s dvaceti dolary. „Nemůžete nám koupit nějaké *Playboye?*“

Úsměv se mu rozšířil. „Vanna White!“ řekl chápavě. „Už jsem o těch fotkách slyšel!“

„Tři výtisky jsou za dvanáct dolarů,“ vysvětlil Alf. „Drobné si můžete nechat.“

„Kurva, chlape, nemusíš mi platit. Udělám to zadarmo!“

Nevěřícíně jsme na něj civěli.

„Vážně?“ zeptal se Alf.

„Jistě, já jsem tady vyrůstal. Jmenuju se Jack Camaro, jako to auto.“
Potrásal si s námi všemi rukou, jako bychom byli staří kámoši. „Jsem rád, že můžu pomoci. Kluci, a nepotřebujete ještě něco? *Penthouse?* *Cigarety?* Nebo možná nějaký cider?“

Alfred mu do dlaně odpočítal dvanáct dolarů. „Jen tři *Playboye.*“

„Skutečně si toho ceníme,“ řekl jsem. „Díky.“

„Tři *Playboye*,“ zopakoval Jack Camaro. „Žádný problém. Vy kluci jste neoblomní.“

Vstoupil do Zelinského obchodu a my tři jsme za ním zírali s otevřenou pusou. Bylo to, jako bychom povolali kouzelného džina, aby poslouchal každý náš rozmar a příkaz. O chvíli později vyšel Jack Camaro z obchodu a vrátil se k nám, a v ruce stále svíral těch dvanáct dolarů.

„Právě jsem dostal bláznivý nápad,“ řekl. „Kluci, jste si jistí, že tři výtisky budou stačit?“

„Tři jsou víc než dost,“ řekl jsem já.

„Jeden pro každého z nás,“ řekl Alf.

„Jen si mě vyslechněte,“ řekl Jack Camaro. „Vsadím se, že vaše škola je plná nadrženců, kteří ty fotky chtějí vidět. Pokud byste koupili pár časopisů navíc, mohli byste si naučtovat, kolik budete chtít.“

Všem nám došla genialita jeho návrhu a začali jsme mluvit jeden přes druhého. Většina našich spolužáků mužského pohlaví by ráda utratila deset nebo patnáct nebo dokonce dvacet dolarů, aby mohla vlastnit fotky Vanny White. Jack Camaro navrhl, abychom všem ostatním rozdělili „pronajímatelné výtisky“; mohli bychom je půjčovat za jeden nebo dva dolary na noc, přesně jako filmy ve Video City.

„Ty seš génius!“ zvolal Clark.

Jack Camaro pokrčil rameny. „Já jsem podnikatel. Hledám příležitosti. To je to, čemu říkáme nabídka a poplávka.“

Sáhli jsme hluboko do kapsy a dali dohromady zbytek našich peněz, dalších dvacet osm dolarů. Jack Camaro by koupil deset výtisků celkem za čtyřicet dolarů, ale my jsme trvali na tom, aby si jeden z časopisů ponechal jako poplatek za služby.

„Jste příliš štědří,“ řekl.

„To je to nejmenší, co můžeme udělat,“ trval na svém Alf.

Vzal si naše peníze do obchodu a my se vrátili na naši lavičku. Naše budoucnost náhle ožila nadějí a možnostmi. S pomocí Jacka Camara jsme *všichni* mohli být podnikateli.

„A vydělat peníze!“ vykřikl Alf.

„Neber si to tolik,“ řekl mu Clark. „Nenechme se tím unést.“ Nabádal nás, abychom byli rozumní a zainvestovali své zisky do dalších časopisů – nejen *Playboy*, ale i *Penthouse*, *Hustler*, *Gallery* a *Oui*. „Hovořím o stovkách výtisků. Budeme-li mít dost výtisků, nemá tahle věc žádné limity!“

Alf oznámil svůj plán koupě Fordu Mustang. Clark řekl, že by si zaplatil operaci odstranění Pařátu; a já bych pomohl své matce s účty, aby si pořád nemusela dělat starosti.

Tyhle sny trvaly šest nebo sedm minut.

„Bezesporu to nějakou dobu trvá,“ řekl Clark.

„Je špička,“ usuzoval Alf. „To se obchod naplní.“

Po celý čas jsme ovšem sledovali vchodové dveře a žádný další zákazník do budovy nevstoupil ani z ní nevyšel.

„Možná, že je to farář v utajení,“ prohlásil jsem. „Možná, že se Zelinským volají do Vatikánu.“

Alf se na mě našťavaně otočil. „To se skutečně děje, Billy! Neuslyšíš o tom, protože faráři v utajení nechtějí publicitu, ale děje se to!“

„Nerozčiluj se,“ řekl Clark jemně.

Napočítali jsme do sto Mississippi, než jsme Clarka poslali do obchodu na průzkum. Slíbil, že neřekne ani neudělá nic, čím by narušil plán. Jen prostě lokalizuje Jacka Camara a podá zprávu. Zmizel za dveřmi. Alf a já jsme zůstali zatuhlí na místě. Druhá ručička mých hodinek Swatch odtíkala celou minutu, pak další, pak další. Nepohnuli jsme se. Jenom jsme sledovali dveře a čekali, až se Clark vrátí.

„Něco je špatně,“ prohlásil Alf.

„Něco je rozhodně špatně,“ řekl Clark.

Náhle stál za námi, jako Doug Henning nebo David Copperfield uniklý ze zamčené bedny.

Alf se otočil. „Co to do háje? Jak ses –“

„Je tam zadní vchod, hňupe. Za obchodem je parkoviště.“

Moje otázka visela ve vzduchu, zatímco jsme si navykali na pravdu. Jack Camaro byl už dlouho pryč a o čtyřicet dolarů bohatší. Naše sny o podnikání a finanční prosperitě byly právě spláchnuty do hajzlu. Všem třem nám dohromady zbylo 1,52 dolaru, což sotva stačilo na půjčení filmu.

„*Kramerová versus Kramer*?“ zeptal se Clark.

Odplahočili jsme se k Video City.

```

300 REM *** TRANSFER CHARACTER SET ***
310 PRINT "SETTING UP THE GAME..."
320 PRINT "PLEASE WAIT..."
330 POKE 56334,0
340 POKE 1,51
350 FOR ADDRESS=2048 TO 6143
360 POKE ADDRESS,PEEK(ADDRESS+51200)
370 NEXT ADDRESS
380 POKE 1,55:POKE 56334,125
390 RETURN
10

```

PŘEDTÍM, NEŽ SE DOSTANU dál, musím se zastavit a povědět vám o *Svlékacím pokeru s Christie Brinkleyovou*. To byla hra, kterou jsme hráli na mém počítači Commodore 64, simulace, jež postavila člověka proti supermodelce v pokeru typu Five-card stud. Stroj si hrál na Christie Brinkleyovou, nejkrásnější ženu na světě předtím, než se vyskytla Van-na White, a ta v průběhu hry stála uprostřed obrazovky. Pokaždé, když prohrála hru, zmizela její halenka nebo sukně nebo podprsenka; cílem bylo získat její oblečení předtím, než ona získala to vaše. Tou nejpozoruhodnější věcí na *Svlékacím pokeru s Christie Brinkleyovou* byl fakt, že jste jej nemohli koupit v žádném obchodě. S přáteli jsme byli jedinými lidmi, kteří ji kdy hráli. Tu hru jsem vytvořil sám zápisem mnoha set řádků kódu v BASICu do počítače.

Alf se rád vysmíval prostoduchosti této hry. Christie Brinkleyovou jsem ilustroval pomocí ASCII znaků – směsice interpunkčních a matematických znamének – takže nebyla ničím víc než jen postavíčkou ze špejlí:

Věděl jsem, že jsem nenakreslil Monu Lisu, ale i tak jsem byl na tu hru pyšný. Strávil jsem týdný tím, že jsem počítač učil rozdíly mezi dvěma páry, trojicí a královskou postupkou. Dokonce jsem objevil způsob, jak učinit z náhodných karet karty „divoké.“ Nic z toho Alf neoceníl. Jenom si stěžoval, že Počítačová Christie neměla žádné pubické ochlupení; neměla dokonce ani zápěstí.

„A navíc nemá dost dlouhé nohy,“ stěžoval si Alf. „Není proprietární.“

„Myslíš proporcionální?“ otázal jsem se.

„Přesně. Je to hrozné.“

Snažil jsem se nebrat si Alfovu kritiku osobně. Připomněl jsem si, že neměl ani páru o tom, co je třeba vynaložit na tvorbu počítačové hry – on ani žádný z mých spolužáků. Naše střední škola měla učebnu

plnou nových počítačů TRS-80, ale psal se rok 1987 a žádný z našich učitelů nevěděl, co s nimi.

Většina kluků doma dosud počítač neměla. Byl jsem jedním z těch šťastných. Moje máma ten Commodore 64 vyhrála v soutěži ve wet-bridgeské stavební spořitelně. Když to poprvé přinesla domů, myslel jsem si, že to je jen nóbl herní stroj – vytuněný Atari 2600. Ovšem poté, co jsem všechno zapojil a přečetl si uživatelskou příručku, s ohromením jsem zjistil, že vám Commodore 64 umožňuje *vytvářet* si své vlastní hry – vesmírné adventury, fantasy bitvy, závody aut, všechno, co jste chtěli. A zčistajasna jsem byl závislý.

Zatímco moji učitelé drmolili o algebraických rovnicích a americké revoluci, seděl jsem v zadní části učebny, kradmo pohlížel do *Referenční příručky programátora Commodore* a na milimetrový papír načrtával osmibitové obrázky. Předplatil jsem si fanouškovské časopisy plné stránek hustého kódu v BASICu (FOR X=1020 TO 1933 STEP 3), jež mohli čtenáři vpisovat přímo do svých strojů. Často jsem zůstal vzhůru a psal programy do jedné nebo do dvou v noci. Byla to pomalá, jednotvárná práce, ale každý program mě naučil něco nového – a někdy jsem si kopíroval kousky kódu do svých vlastních her. Alf a Clark byli jedinými lidmi, kteří kdy moje kreace hráli, a *Svlékač poker s Christie Brinkleyovou* byl k tomu dni mou nejambicióznější hrou – speciálně navrženou tak, aby si získala jejich uznání.

„Její bradavky jsou nuly!“ stěžoval si Alf. „To je na tom to nejhorší. Kdo chce hrát svlékač poker s Christie Brinkleyovou s nulovými bradavkami? Nemůžeš je trochu zakulatit?“

Bylo to jen pár dní po incidentu s Jackem Camarem, a my byli shromážděni okolo počítače v mém pokoji, chlastali RC Colu a byli šíleně znudění.

„Mohl bych je změnit na hvězdičky,“ navrhl jsem, ale Alf a Clark se shodli na tom, že hvězdičky vypadají ještě hůř.

„Zapomeň na to, Billy,“ řekl Alf. „Prostě si zahrajme něco jinýho.“
Vytáhl disketu z mechaniky. Pokusil jsem se mu ji vzít, než si všimne toho štítku, ale nebyl jsem dost rychlý. Stálo tam tohle:

**SVLÉKACÍ POKER S CHRISTIE BRINKLEYOVOU
HRA WILLIAMA MARVINA
COPYRIGHT © 1987 PLANET WILL SOFTWARE**

Alf si štítek přečetl a odfrkl si.

„William Marvin?“ zeptal se.

Začervenal jsem se. „Tak se jmenuju.“

„Cože, jako William Shakespeare?“

Clark se naklonil, aby viděl. „Co je Planet Will Software?“

„Moje společnost,“ řekl jsem.

Alf se zasmál ještě intenzivněji. „Tvoje *společnost*?“

Byl to jeden z těch nápadů, které neznějí blbě, dokud je někdo neřekne nahlas.

„Zapomeňte na to,“ řekl jsem.

Ale Alf se teprve dostával do varu. Gestem ukázal na můj pokoj a na plakáty Spudse MacKenzieho a supermodelek v bikinách. „Tohle je tvoje korporátní sídlo? Můžu být výkonným ředitelem?“

„To je jenom kravina,“ řekl jsem mu. „Na ten štítek jsem to napsal ze srandy.“

Nezdálo se, že by to Alfa přesvědčilo, a tak jsem popadl nejbližší rozptýlení, co bylo po ruce – *Sports Illustrated* 1987, edice v plavkách – a mrštil mu ho do klína. „Mrkni se na stranu devadesát osm. Kathy Irelandová tam visí na liáně, jako Tarzan.“

Táhle lest zafungovala – Alf otevřel časopis a přestal si mě dobírat – a mně se ulevilo. Přestože on s Clarkem byli moji nejlepší přátelé, neřekl jsem jim o svém tajném plánu vydělávat si tvorbou videoher, až vyrostu.

Chtěl jsem být další Mark Cerny, legendární autor her, jehož zaměstnali v Atari, když mu bylo pouhých sedmnáct. Chtěl jsem se spojit s vizionáři typu Fletchera Mulligana, legendárního zakladatele Digital Artists, a chtěl jsem mít svou vlastní softwarovou společnost. Tohle všechno znělo příliš šíleně na to, aby se to dalo říct nahlas – jako oznámení, že se chystáte být astronautem nebo prezidentem Spojených států. Když se mě dospělí ptali, co chci dělat se svým životem, jen jsem pokrčil rameny a zamumlal: „Nevím.“

Alf zabořil nos do časopisu ve snaze vdechnout vůni Kathy Irelanové, ale Clark ve svém Pařátu dosud svíral tu disketu, jako by se ho zmocnila zajímavá myšlenka.

„Planet Will je skutečný byznys,“ řekl.

„Je to jen vtip,“ trval jsem na svém.

„Ale mohl by být skutečný,“ vysvětloval. „Existují skuteční teenageři, kteří tvoří videohry a prodávají je. Skutečně podnikají přímo z garáže. A svoje kancelářské potřeby nakupují v obchodech, jako je ten Zelinského.“

Clark otevřel mou skříň a začal z ní vytahovat oblečení, které jsem už léta nenosil – neformální sako z absolvování šesté třídy, volné kalhoty, které jsem nosil do kostela na Vánoce a Velikonoce, ošoupané černé boty, které mi už vůbec nemohly sedět.

„Obleč si to,“ řekl mi.

„Proč?“ zeptal jsem se.

„Operace Vanna, scéna druhá,“ řekl. „Mám lepší nápad, a tenhle bude fungovat.“

```

400 REM *** PLAY THEME MUSIC ***
410 L1=54272:POKE L1+18,128
420 POKE L1,75:POKE L1+5,0
430 POKE L1+6,240:POKE L1+14,12
440 POKE L1+15,250:POKE L1+24,207
450 FOR L=0 TO 25:POKE L1+4,17
460 POKE L1+1,PEEK(L1+27)
470 FOR T=0 TO 100:NEXT T
480 NEXT L:POKE L1+4,0
490 RETURN
]Ⓜ

```

VŠICHNI VĚDĚLI, ŽE VÁM muselo být aspoň osmnáct let, abyste si mohli legálně pořídit *Playboy*, nikdy jsme však nepřestali uvažovat nad tím, zda jde o zákon státní, federální, nebo místní, nebo která vláda nesla zodpovědnost za jeho prosazení.

Clark na nás naléhal, abychom se hodili do gala. Řekl, že vhodný kabát a kravata přidají vzhledu kohokoliv osmnáct měsíců.

„Ale to mě dostane jen na patnáct let,“ řekl jsem. „Čtrnáct plus osmnáct měsíců je patnáct, možná šestnáct.“

„Budeš dost blízko,“ slíbil Clark. „Vymyslíme tolik dalších rozptýlení, že se nad tím Zelinsky nestačí zamyslet.“

Košile mi byla příliš malá a boty mě tlačily do chodidel; bolet mě každý krok; potácel jsem se jako žena na vysokých podpatcích. Clark měl opačný problém; oblékl si tmavě modrozelený polyesterový oblek,

který byl o dvě čísla větší. Od té doby, co jeho otec přišel o práci, přežíval Clark na zděděných věcech, které mu posílali nějací divní příbuzní z Georgie. Tyhle věci přicházely jednou ročně v černých plastových sáčcích na odpadky, páchly naftalínovými kuličkami a byly ozdobeny tajemnými značkami, o nichž jsme nikdy neslyšeli: U-Men, Bootstrap, Kentucky Swagger.

Alf byl jediný kluk z naší ulice, který vždycky nosil nové oblečení. Oba jeho rodiče pracovali – jeho otec byl tapetář a jeho matka sekretářka v realitní kanceláři –, takže se topili v penězích. Pro náš výlet k Zelinskému se Alf oblékl podle nejčerstvější módy inspirované *Miami Vice* – bílé plátěné kalhoty, světle fialové sako a modré tričko, žádný pásek ani ponožky. Měli jsme být obchodníci jdoucí od vlaku po dlouhém dni na Manhattanu, ale Alf vypadal, jako by se chystal konfiskovat kokain od nějakého kolumbijského drogového bosse.

„Celé je to o sebedůvěře,“ ujistil mě Alf.

„Přesně,“ řekl Clark. „Pokud se budeš chovat, jako bys byl dost starý, bude si Zelinsky myslet, že jsi dost starý.“

To se jim jednoduše říkalo. Ačkoliv plán zosnoval Clark a Alf byl nejstarším v naší skupině, shodli se na tom, že nejstarší *vypadám* já, a tak mám nejlepší šance na pořízení časopisu. K Zelinskému jsme dorazili ve čtyři odpoledne, dlouho po propuštění ze školy, ale ještě před večerní špičkou. Věděl jsem, že pokud bych se ocitl v dlouhé frontě zákazníků, nejspíš bych ztratil nervy.

„Jsi připraven?“ zeptal se Clark.

„Dejte mi ty peníze,“ řekl jsem.

Alf mi strčil do ruky svazek zmačkaných bankovek. Tenhle keš rozkradl ze šuplíku komody své starší sestry Janice, která trávila veškerý svůj volný čas hlídáním dětí. „Tohle je třicet sedm dolarů,“ řekl. „Dej si bacha, abysme to nepřešvihli.“

Otevřel jsem dveře a zazvonil malý zvonek. Zelinského obchod v té či oné podobě existoval od 2. světové války, takže vstoupit do něj bylo jako vkročit do minulosti; vzduch byl ztěžklý vůní dýmkového tabáku, čerstvého cedru a inkoustu. První věcí, kterou jste zaznamenali, byl ohromný nástěnný regál s novinami a časopisy – všechno od *Wall Street Journal* po *Dobrou hospodyňku*. Druhou věcí, které jste si všimli, byly nápisy okolo této výstavky, vztekle načmárané ručně fixem značky Sharpie:

VSTUP MLADŠÍM 18 LET BĚHEM VYUČOVÁNÍ
NENÍ POVOLEN!

UPOZORNĚNÍ PRO ŠTUDENTY:
Toto NENÍ vaše MÍSTNÍ KNIHOVNA!!

KOMIKSY NEPRODÁVÁME, tak se prosím už
PŘEŠTAŇTE PTÁT!!!

Sal Zelinsky stál za pokladnou, padesátiletý muž se zrudlou kůží a vysokým a přiléhavým střihem příslušníka amerického námořnictva. Pod špinavou zástěrou zapáchající inkoustem měl košili a kravatu. Právě propichoval dlouhým šroubovákem zadní část IBM Selectric; všude okolo něj byly roztroušeny umaštěné čudlíky a páčky a klávesy. Vypadalo to, jako by ten psací stroj zavraždil a vytrhal z něj vnitřnosti.

Za zvuku našeho příchodu si Zelinsky zčernalými konečky prstů upravil své bifokální brýle, zkoumal naše tváře a sražil čelo. Na jeho čele byla zduřelá tepna, klikatící se mu od linie vlasů po pravé obočí, a ta pulzovala, jako by právě dokončil soutěž v páce. Víc našťavaně už vypadat nemohl.

„Přejete si?“ otázal se.

„Potřebujeme jenom pár věcí,“ řekl jsem, a pak jsem se přinutil vyplivnout i ten zbytek, protože Clark trval na tom, že tato slova jsou stěžejní: „...do naší kanceláře.“

„Do vaší kanceláře,“ ucedil Zelinsky stejným způsobem, jakým by jiný člověk mohl říct „Do vaší pirátské lodi“ nebo „Do vašeho raketo-plánu“. Přímo nad jeho ramenem, za pokladnou, jsem na polici s časopisy označenými jen pro dospělé uviděl Vannu White, a opravdu, na obálce byl její zadek. Moje srdce udělalo menší salto.

„Jen nějaké drobnosti,“ řekl jsem, ale ta slova ze mě vyšla pouhým zamumláním.

Zelinsky otočil Selectric hlavou dolů a nabodl mu spodní stranu dalším šroubovákem. „Tohle není hračkářství,“ řekl. „Vezměte si, co potřebujete, a zmizte.“

„Dobře,“ řekl jsem.

„Žádný problém,“ prohlásil Clark.

„Chápeme,“ doplnil nás Alf.

Sotva jsme prošli vchodovými dveřmi, už jsem se chtěl otočit. Ale Alf a Clark popadli drátěné košíky a pokračovali podle plánu. Vzal jsem svůj vlastní košík a následoval je.

U Zelinského už jsem nakupoval mnohokrát, ale nikdy jsem si netroufl dál než k regálu s časopisy. Za pokladnou se obchod dělil do tří dlouhých uliček naplněných kancelářskými potřebami: kalendáři a papírnickým zbožím, sešívacími sponkami a odstraňovači sešívacích sponek, fixy a obálkami, a milionem dalších věcíček. Rozptýlili jsme se a pustili se do práce.

Clark měl v plánu naplnit naše košíky mnoha velkými, ale nijak drahými předměty. Popadl jsem tříkroužkový pořadač, balíček baterií A13 a obrovskou tubu lepidla značky Elmer's. Pokud to stojí míň než dolar nebo dva, dám to do košíku. Nebyli tam žádní další zákazníci. Obchod byl až na rádio tichý; Phil Collins opakoval slábnoucí refrén

„Invisible Touch“. Ale jakmile ta píseň skončila, nevysvětlitelně začala hrát znovu od začátku.

V zadní části obchodu byla velká předváděcí místnost navržena tak, aby vypadala jako fungující kancelář, včetně stolů a otočných židlí, psacích strojů a nástěnných hodin a kartoték. Všechno mělo cenovku; celá ta předváděcí místnost se dala koupit.

Za jedním z těch stolů seděla otlá dívka, píšící na počítači Commodore 64.

Monitor byl plný kódu a já byl příliš daleko na to, abych ho dokázal přečíst, ale slyšel jsem výsledky linoucí se z reproduktorů: nakřáplou, syntetizovanou verzi „Invisible Touch“, stejné písně, jaká hrála v rádiu. Melodie nebyla úplně přesná – bylo tam několik nesprávných not –, ale na kopii to bylo zatraceně blízko.

Dívka zvedla oči. „Mohu vám nějak pomoci?“

Popadl jsem nejbližší předmět na regálu – vypadala jako bílý papírový hokejový puk – a upustil ho do košíku.

„Ne, díky.“

Zahnul jsem do další uličky, ale cítil jsem na zádech její pohled; žádný z regálů nebyl vyšší než moje ramena, a její stůl v předváděcí místnosti jí umožňoval sledovat celý obchod. Popadl jsem pár tužek číslo dvě a pak svůj košík dovršil starými páskami do psacích strojů, zlevněných na padesát centů za kus. Alf byl u vedlejšího regálu a nabíral do mikrotenového sáčku polystyrenové kuličky. Okolo něj procházel Clark s tuctem obálek v podpaží. Nasbírali už víc věcí, než jsme mohli unést.

Klekl jsem si, abych si nabral náruč mazacích gum, a náhle se ta otlá dívka objevila přímo vedle mě a rovnala expozici lepicích poznámkových lístků Post-It. Mluvila šeptem: „Můj táta zavolá policajty.“

„Cože?“

„Má nulovou toleranci ke krádežím.“

Ukázala na ceduli na zdi:

**Máme NULOVOU TOLERANCÍ ke KRÁDEŽÍM!
ZAVOLÁME POLICAJT!**

„Zloději nebudou mít podíl na Božím království.“

– 1. Korinským 6:9,10

„Já nic nekradu,“ řekl jsem, ale i tak jsem se začal červenat, protože jsme evidentně byli *něčím* vinni.

Sáhla do mého košíku pro baterie. „Tyhle jsou pro naslouchátka. A tohle“ – popadla papírový hokejový puk –, „tohle je páska na účtenky pro mechanickou kalkulačku. Nic z toho, co kupuješ, k sobě nepasuje.“

Aby mohla šeptat, tak se nahnula, a já ucítil její parfém, čistý a svěží, jako mýdlo ve sprše. Přes ramena jí padaly dlouhé černé vlasy. Měla na sobě příliš velké tričko z koncertu Genesis a svá zápěstí měla pokryta purpurovými rosolovitými náramky. Na řetízku okolo krku jí visel malý zlatý křížek.

„To je tvoje 64?“ zeptal jsem se.

„Ta je obchodu. Technicky je na prodej, ale táta mě ji nechá používat.“

„Jednu mám doma.“

Připadala mi skeptická: „Pevný disk, nebo páskové úložiště?“

„Disk,“ řekl jsem a umožnil, aby se mi do hlasu vplížil náznak nadřazenosti. Programátoři s omezeným rozpočtem mohli svá data ukládat na kazetové pásky, ovšem tento proces byl pomalý a nespolehlivý. Ukázal jsem na stereo reproduktory na stropě – *zdá se, že má neviditelný dotyk, jó* – a otázal se: „Nehrál tenhle song na tvém počítači?“

„Jo, hraju si s vlnovým generátorem. SID čip má tři zvukové kanály, ale abys ten song udělal pořádně, potřebuješ čtyři. Proto neslyšíš žádné bicí.“

Byl bych ohromen méně, kdyby odpověděla v japonštině. „Tys na-programovala svou 64, aby hrála ‚Invisible Touch‘?“

„Moje ‚Sussudio‘ je mnohem lepší. Kóduju všechny jeho největší hity na 64, vždycky po jednom. Abych je mohla poslouchat na svém počítači.“

„Jsi muzikantka?“

„Né, jenom se mi fakt líbí Phil Collins. Britské kapely jsou nejlepší, víš?“

Nevěděl jsem. Většina lidí v naší čtvrti vnímala slova *Made in America* jako odznak cti. „A co Van Halen?“ zeptal jsem se. „Zvládla bys Van Halen?“

Pokrčila rameny. „Možná? Kytary jsou těžké.“

Bylo to poprvé, co jsem potkal jiného programátora, a měl jsem spoustu dalších otázek: Pracovala v BASICu, nebo Pascalu, nebo něčem jiném? Byla každá z písní samostatným programem? Jak dlouho trvalo nahrát do paměti jednu píseň? Ale z druhého konce obchodu už na mě nazlobeně hleděl Alf. Tohle nebylo součástí plánu. Měli jsme se přesouvat rychle a smysluplně. Operace Vanna se začala zvrhávat.

„Chodíš na wetbridgeskou střední?“ otázal jsem se.

„Na Svatou Agátu,“ řekla. „Můj otec ze mě chce mít jeptišku.“

„Učí vás, jak používat vlnový generátor?“

Zasmála se. „Pokud chceš vidět něco legračního, měl bys přijít do mojí školy a sledovat, jak jeptišky učí informatiku. Celou zimu jsme strávili tím, že jsme se učili nakreslit kříž. Žádné funkce, žádné výpočty, žádná animace. Jenom grafika inspirovaná svatými evangelií.“

„Aspoň tam programujete,“ řekl jsem jí. „Moje škola pověřila zodpovědností za počítačovou učebnu učitelku psaní na stroji. Viděl jsem ji, jak vkládá disketu do mechaniky bokem.“

„To není možné.“

„Je, pokud dostatečně tlačíš.“

Zasmála se. „Děláš si srandu?“

„Přísámbohu,“ trval jsem na svém. „Zničila jak disketu, *tak* tu mechaniku.“

Alf a Clark se přesunuli za dívku a vpadli do mého zorného pole. Zběsile gestikulovali, mávali svými nákupními košíky a ukazovali na pokladnu.

„A co ty?“ řekla. „Programuješ?“

Vzpomněl jsem si na *Svlékačí poker s Christie Brinkleyovou*. „Minulý měsíc jsem vytvořil pokerovou hru. Five-card stud. Člověk proti počítači.“

„Tys naučil svou 64 hrát karty?“

„Není moc dobrá. Vyhrává možná jenom v polovině případů. Ale naučil jsem ji blafovat.“

Teď vypadala ohromeně. „To muselo trvat věčnost!“

A to byl dobrý pocit, slyšet někoho, jak říká tohle. Protože to *trvalo* věčnost! Strávil jsem na té hře celou zimu, pečlivě jsem 64 učil rozpoznat rozdíly mezi postupkou, barvou a čistou postupkou – jenom abych se dočkal výsměchu od Alfa, protože digitální Christie Brinkleyová nemá dost pubického ochlupení.

„Jsi první člověk se 64, kterého jsem potkal,“ řekl jsem jí. „A jsi holka.“

„Je to divné?“

„Nemyslel jsem si, že holky rády programují.“

„Holky v podstatě *vynalezly* programování,“ řekla. „Jean Bartiková, Marlyn Wescoffová, Fran Bilasová – ty všechny naprogramovaly ENIAC.“

Neměl jsem ani tucha, o čem to mluví.

„A nezapomeň na Margaret Hamiltonovou. Ta napsala software, který umožnil Apollu 11 přistát na Měsíci.“

„Měl jsem na mysli programování videoher,“ řekl jsem.

„Dona Baileyová, *Centipede*. Brenda Romerová, *Wizardry*. Roberta Williamsová, *King's Quest*. Svou první hru navrhla na kuchyňském stole. Minulý rok jsem s ní dělala rozhovor kvůli škole.“

„Skutečně? Tys mluvila s Robertou Williamsovou?“

„Jo, zavolala jsem jí meziměsto do Kalifornie. Hovořila se mnou dvacet minut.“

King's Quest byla význačná počítačová hra, bezpochyby mistrovské dílo, a já teď měl ještě více otázek. Ale Alf si odkašlával tak hlasitě, že to znělo, jako by se dusil. „Podívej, budu muset jít,“ řekl jsem jí. „Moji kamarádi spěchají. Ale všechny tyhle věci zaplatíme, slibuju.“

Vrhla další pohled na můj nákupní košík, dobře si vědoma toho, že na mém příběhu něco nesedí. „Jak je libo,“ řekla. „Užij si své baterie do naslouchátka.“

Následoval jsem Alfa a Clarka do přední části obchodu a vyložili jsme své košíky na pokladnu. Teď, když jsme doopravdy utráceli peníze, se Zelinského nálada vyjasnila. Smetl mastné součástky k psacím strojům na stranu, aby udělal místo pro naše nákupy. „Dobře, pánové, chcete samostatné účty? Nebo to mám dát všechno dohromady?“

„Může být dohromady,“ řekl jsem a rychle mu ukázal svých třicet sedm dolarů ve zmačkaných bankovkách.

Zelinsky balil zboží do tašek, zatímco namačkával ceny do pokladny. Byla to nádherná mosazná truhla s mechanickými tlačítky, velká a mohutná a úplně jiná než elektronické modely ve Food Worldu.

„Chlapi, ta vaše firma, to musí být nějaký byznys,“ řekl. „Co máte za činnost?“

„Počítačový software,“ vysvětlil jsem mu. „Děláme své vlastní hry.“

„Chytré uvažování,“ řekl Zelinsky a bez mrknutí oka vložil do tašky moje baterie do naslouchátek. „Byznys s psacími stroji byste dělat nechtěli, to vám můžu říct. Veškeré peníze jsou teď ve zpracování

textu. A v laserových tiskárnách. Viděli jste někdy laserovou tiskárnu? Jsou zázračné.“

Mezisoučet na pokladně se plížil výš a výš – 23,57 dolaru, 24,79 dolaru, 28,61 dolaru – a já měl obavy, že jeden z nás překročil rozpočet. Ale jakmile bylo všechno v tašce, dostala se celková částka včetně daně na rovných třicet dolarů – přesně tam, kde jsme doufali, že bude.

„Bude to všechno?“ otázal se Zelinsky.

Tohle byl okamžik pravdy – okamžik, který jsem s Alfem a Clarkem nacvičoval znovu a znovu. Trénovali mě, abych si udržel přesně stejnou polohu hlasu – abych ta slova vyslovoval tak, jako bych je používal pořád: „Jenom jedny mentolky,“ řekl jsem. „A *Playboy*.“

„Počkejte,“ volala otláá dívka a přiběhla do přední části obchodu, mávající listem papíru. „Tenhle měsíc bude soutěž na Rutgers. Pro středoškolské programátory. Zúčastnit se může každý pod osmnáct let.“

Nepohnul jsem se. Ani jeden z nás se nepohnul.

„První cena je IBM PS/2,“ vysvětlovala. „Se šestnáctibitovým procesorem a celým megabajtem paměti. Měl bys tam přihlásit svou pokerovou hru.“

Nemohl jsem pohlédnout na dívku, nemohl jsem pohlédnout na Zelinského, a tak jsem místo toho hleděl do toho papíru. Našla pravidla na fóru CompuServe a protáhla je jehličkovou tiskárnou; na bocích stránky stále ulpívaly tenké perforované proužky z „traktového podavače“.

„Porotcem je Fletcher Mulligan z Digital Arts,“ pokračovala. „Přijede kvůli rozhodování v té soutěži až z Kalifornie.“

„Vážně?“ zeptal jsem se. Na chvíli jsem úplně zapomněl na ten časopis. „Bude tam Fletcher Mulligan?“

Fletcher Mulligan byl pro počítačové programátory bůh. Moji spolužáci uctívali sportovce, třeba Cala Ripkina a Michaela Jordana, ale mým teenagerovským idolem byl tento zakladatel Digital Artists

a nejlepší herní návrhář na světě. Často jsem se oddával snění, že pojedu do Kalifornie, abych se s ním setkal, ale nikdy jsem nepředpokládal, že by přijel do našeho podivného kouta New Jersey.

Zelinsky si odkašlal a zdálo se, že dívka pochopila, že se přimotala do nějaké ošemetné situace.

„Co se děje?“ zeptala se.

„Nic se neděje,“ řekl Zelinsky. „Tázel jsem se těchto *byznysmenů*, jestli si budou přát ještě něco dalšího.“

Tepna na jeho čele stále pulzovala jak blázen. Jeho tón vyjasňoval, že požadovat *Playboy* v přítomnosti jeho náctileté dcery je hrozný nápad, srovnatelný s tím, že bychom si rozepnuli kalhoty a obnažili se. Alf a Clark se po krůčcích blížili ke dveřím, připraveni vzít do zaječích. Zelinsky do nich zabodl pohled a oni přimrzli jako králíčata. „Takže mi odpovzte na otázku,“ řekl. „Budete chtít ještě něco?“

„Ne,“ řekl Alf.

„Já ne,“ řekl Clark.

„Jenom ty mentolky,“ řekl jsem já.

Zelinsky mi do tašky mrsknul krabičku oranžových mentolek, vzal si moje peníze a odpočítal drobné nazpět.

„No, uzávěrka je za dva týdny, jestli máš zájem,“ pokračovala ta dívka. „Tyhle PS/2 vypadají fantasticky. Mají dvacetimegabajtové harddisky. Dvacet megabajtů!“

„Popřemýšlím o tom,“ řekl jsem.

Zelinsky mi tašku vrazil do hrudi. „Běž přemýšlet někam jinam.“

Kluci se do mě pustili hned, jak jsme se dotkli chodníku.

„Pročs mu sakra platil?“ zeptal se Alf. „Tohle jsme si procházeli, Billy. Měl jsi běžet! Pokud by vyšiloval, měl ses zbavit těch sraček a běžet!“

„Neviděl jsem, že byste běželi,“ poukázal jsem.

„Nemohl jsem se hnout!“ řekl Alf. „Byl jsem paralyzován tvou hloupostí!“

Sundal jsem si kravatu a nacpal si ji do kapsy od kalhot. Vyvlíkl jsem se ze svého ležérního saka a přehodil si ho přes rameno. Před cyklistickým obchodem stál párek teenagerek, obě navlečené v tričkách bez rukávů a riflových šortkách. Jak jsme procházeli kolem nich, sledovaly svýma očima Clarka, a následně propukly v chichot. Byl příliš rozrušený na to, aby si toho všiml.

„Měli jsme si domů přinést Vannu White,“ řekl Clark. „Místo toho máme třicet dolarů v čističích dýmek a připínáčích. Co se všema těma sračkama budeme dělat?“

Shodli jsme se na tom, že jediným vhodným postupem bude obětiště Amtrak. Došli jsme k vlakové stanici, drželi se nástupiště až k jeho západnímu konci, pak přeskočili plot a pokračovali túrou podél kolejí. Asi po půl míli jsme dorazili ke kousku lesa, kde nebylo pravděpodobné, že by nás někdo vyrušoval, a pak jsme celou svou nákupní horečku vysypali na koleje. Protože jsme neměli žádné využití pro pásky ani do psacích strojů, ani do mechanických kalkulaček, mohli jsme si alespoň dopřát malé potěšení ze sledování toho, jak to všechno zničí dvousettunová lokomotiva. Největší kousky jsme umístili přímo na kolejnice a k jejich udržení na místě využili lepidla značky Elmer's.

„Měl ses držet plánu,“ řekl Alf. „Vstoupit a vypadnout.“ Na tom jsme se shodli. Ale ty místo toho začneš balit dvoutunovou Tessie.“

„Myslela si, že to tam vykrádáme,“ vysvětloval jsem. „Ona celý ten plán přímo prokoukla.“

Alf mezi kolejnice vyprázdnil balík polystyrenových kuliček, ze kterých pak vytvořil úhlednou hromádku. „Ta holka ti připadala sexy, kámo.“

„Ne, nepřipadala.“

„Ó, Billy, měl by ses přihlásit na tu soutěž!“ Napodoboval její hlas vysokou fistulí, pak si dal ruce v bok a kroutil zadkem. „A až budeš hotový, můžeš mě svlíknout a udělat se mnou malá prasátka!“

„Tohle nikdy neřekla.“

„Tohle *měla v úmyslu*,“ řekl Clark. Klečel vedle trati a izolepou přidělával baterie do naslouchátka na vrchol kolejnice. Slunce na nebi bylo nízko; byl téměř čas na večeri. Jejich popichování mě unavovalo a chystal jsem se jít domů.

„Mluvili jsme o počítačích,“ trval jsem na svém. „Používá SID čip na 64 k tvorbě popových songů.“

„Je do tebe zamilovaná, kámo,“ řekl Clark.

Alf přikývl. „Všech jejích sto třicet kilo.“

„Ona nemá sto třicet kilo.“

„Děláš si srandu?“ zeptal se Alf. „Ta je tak tlustá, že je vidět na radaru.“

„Skutečně,“ prohlásil Clark. „Ta je tak tlustá, že její krevní skupina je ragú.“

Teď byli na koni a přehazovali si hlášky tam a zpátky.

„Ta je tak tlustá, že ji chodí navštěvovat zoo!“

„Ta je tak tlustá, že se jí na váze ukazuje ,pokračování příště!“

„Ta je tak tlustá, že její oblečení má strie!“

„Ta je tak tlustá...“

Mohli by takhle pokračovat donekonečna, pokud by se jakoby odnikud neobjevil Amtrak 5:35 do Filadelfie, houkající a svištící kolem rychlostí 125 mil za hodinu. Jeho náhlý příjezd nás všechny tři srazil na zem. Choulil jsem se ve šterku s rukama přes hlavu a bál se otevřít oči, bál se, že bych viděl velké brusné kotouče jen centimetry od svého nosu. Ten vlak byl tak hlasitý, že jsem si byl jistý, že mi přejíždí nějakou část těla, a připravil jsem se na bolest, která nikdy nepřišla.

V uších mi zvonilo ještě dlouho poté, co vlak zmizel. Nakonec se země přestala třást a já se odvážil otevřít oči. Lesy všude kolem nás byly klidné. Clark seděl a z vlasů si vybíral štěrk. Alf vyplivl nějaké bláto a suť, poté dokončil své dřívější prohlášení: „Ta je tak tlustá, že ten kůň na jejím tričku s límečkem je opravdový.“

Povstali jsme, abychom prozkoumali trosky. Předměty, které jsme přilepili ke kolejím, byly pryč, rozptýlené a rozprášené do neexistence. Zůstala jenom hrstka polystyrenových kuliček.

A pravidla soutěže *Hra roku pro středoškolské počítačové programátory*, která jsem měl bezpečně uložena v zadní kapse svých kalhot.

```

500 REM *** INTRODUCE VARIABLES ***
510 SCORE=0:LEVEL=1
520 LIVES=3:TIMER=300
530 HX=24:HY=50:AA=1:BB=256
540 W1=54276:W2=54283
550 W3=54290:H1=54273
560 H2=54280:H3=54287
570 L2=54279:L3=54286
580 V=53248
590 RETURN
10

```

TO ODPOLEDNE JSEM ŠEL domů, spěchal do svého pokoje a začal letmo procházet svou sbírku disket, hledaje hru, která by Fletcheru Mulliganovi stála za pozornost. *Svlékač poker s Christie Brinkleyovou* nepřipadal v úvahu. Fletchera by prostá simulace pokeru neohromila. Potřeboval jsem něco většího, ambicióznějšího – něco, co by ho skutečně uchvátilo.

Jeho společnost, Digital Artists, se proslavila budováním masivních, kompletně zrealizovaných světů v limitu 64 kilobajtů paměti RAM. Každá z her brala hráče do nových a překvapivých destinací: k egyptským pyramidám, na cizí planety, pirátské lodě a gotické záměčky. Fletcher nikdy neudělal stejnou hru dvakrát, a nikdy nekopíroval populární hity. Kdykoliv jste na balení uviděli logo Digital Artists, věděli jste, že kupujete něco zcela originálního.

Bohužel, většina mých podomácku vyrobených her byly kopie arkádových klasik. Dal jsem jim jména jako *Gobbleface* (kopie *Pac Mana*), *Toadally Awesome!* (kopie *Froggera*) a *Monkey Kong* (to vám asi došlo). Tvorbou těchto her jsem se dost naučil, ale do soutěže bych se je přihlásit neodvážil.

Taky jsem měl tučet napůl hotových programů, které nikam nevedly. Jednou jsem začal hru zvanou *Mission Zero*, protože se mi líbil ten název, „Mission Zero“, ale nikdy jsem se nedostal dál než k tvorbě úvodní obrazovky. Započal jsem i s adaptací románu Stephena Kinga *Cujo*, v němž jste hráli svatého Bernarda a pokoušeli jste se pokousat co nejvíce lidí – ale skončil jsem, když mě Clark varoval, že by mě Stephen King nejspíš zažaloval.

Nejlepší z těchto nedotažených pokusů byla hra zvaná *Nedobytná pevnost*. Ten nápad jsem dostal poté, co jsem viděl kresbu chlápka jménem M. C. Escher. Ten vytvořil bláznivý hrad plný chodeb a schodišť, zapletených do sebe v optické iluzi. Mojí představou bylo postavit hru plnou skákání a lezení v escherovském prostředí. Hráči měli tři sta vteřin na to, aby vylezli na horu a vstoupili do obrovské pevnosti, v jejímž středu byla ukryta princezna. Celý prostor se hemžil strážci a hlídacími psy; jestliže se srazili s hráčem nebo vypršel čas, pak byl hrdina na celou věčnost uvězněn v pevnosti. Abyste hru vyhráli, museli jste osvobodit princeznu a pak ji následovat pryč z hradu do bezpečí.

Pro animaci svého hrdiny jsem použil pohyblivý symbol ze šesti různých snímků. Grafika nebyla nijak ukrutně detailní, ale při běhu ohýbal kolena a lokty a celá animace vypadala vcelku realisticky:

Byl tu jen jeden problém: Celá ta luxusní grafika a animace přetěžovaly 64 tak, že hra byla hrozně pomalá. Hrdina se vlekl obrazovkou a strážci se plahočili za ním, jako by se pachtili blátem. Hrát tu hru bylo jako poslouchat pětáctýřicítku desku na 33 otáčkách – mohli jste rozluštit základní myšlenku, ale asi po minutě by vás to dovedlo k šílenství.

Věděl jsem, že pokud bych dokázal celou akci urychlit, měl bych poměrně obstojnou hru. Ale když jsem přepnul vypínač na mé 64, nic se nestalo. Poklekl jsem na kolena a zkoumal změt kabelů pod svým stolem. Počítač nebyl zapojený do elektriky. Vlastně chyběl celý kabel s trafem. To mohlo znamenat jen jedinou věc.

Našel jsem svou matku v kuchyni, jak mi na večeri chystá sendvič s grilovaným sýrem. Na sobě už měla svou bílou uniformu Food Worldu; za dvacet minut jí začínala směna, ale z nějakého záhadného důvodu nespíchala ven ze dveří.

„Nevidělas moje trafo?“

Neodpověděla. Jen přitiskla sendvič k pánvi kovovou špachtlí.

„Vypadá jako černá cihla,“ vysvětloval jsem. „Ze které vycházejí kabely.“

Pozoroval jsem ji důkladněji a uvědomil si, že je rozrušená. Vypadalo to, jako by do sendviče směřovala svůj hněv; opírala se o tu špachtli tak silně, že jsem si pomyslel, že by mohla prasknout rukojeť.

„Viděla jsem ho ve tvém pokoji,“ řekla nakonec. „Pod tvým počítačovým stolem.“

„Už tam není.“

„To máš zatraceně recht, že tam není.“

Překlopila grilovaný sýr na talíř a ten pak upustila na stůl. Uvědomil jsem si, že tam společně se zbytkem dnešní pošty leží můj školní výkaz. Takhle vypadal:

JMÉNO: WILLIAM MARVIN

TŘÍDA: 9

DATUM NAROZENÍ: 27. DUBNA 1973

NÁZEV PŘEDMĚTU	ČTVRTLETÍ				VÝSLEDNÁ ZNÁMKA
	1	2	3	4	
MATEMATICKÉ KONCEPTY	3	4	4		
ZÁKLADY ČTENÍ	3	3	3-		
ÚVOD DO HISTORIE	3	4	4		
TĚLESNÁ VÝCHOVA	3	3	4		
KAMENY A PROUDY	3-	4	5		
PRÁCE SE DŘEVEM	2-	3	4		

PRŮMĚRNÁ ZNÁMKA ZA 3. ČTVRTLETÍ:
4,2

„Můžu ti to vysvětlit,“ řekl jsem.

„Tak do toho,“ řekla. „Řekni mi, jak můžeš dostat čtyřku z tělocviku. Řekni mi, jak můžeš *propadat* z předmětu, který se jmenuje Kameny a proudy.“

„Omlouvám se,“ řekl jsem.

„Mně se neomlouvěj. Neubližuješ *mně*. Před třemi měsíci jsme se děli u tohoto stolu a tys sliboval, že se zlepšíš. Ale podívej se na tyhle známky. Přešels ze čtyřek na pětky. Propadáš z Kamenů a proudů!“

Na začátku mého úvodního roku na střední mě moje matka do-
vlekla do kanceláře ředitele, aby se ohradila proti mému novému roz-
vrhu hodin. Vysvětlovala, že nepatřím do předmětu zvaného Základy
čtení. „Billy umí číst,“ řekla. „Měl by mít angličtinu pro pokročilé,
a ne hromadu předmětů pro blbce.“

Pan Hibble, ředitel, se usmál a přikývl s trpělivostí muže, který to
všechno slyšel už tisíckrát. Když moje matka konečně skončila, za-
měřil její pozornost na moje výsledky z osmé třídy (všechno trojky
a čtyřky) a výsledky mých hodnotících testů (nejhorší 25. percentil).